

Arrest

nr. 215 205 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 6 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient op 24 juni 2013 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 juli 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 116 928 van 15 januari 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Op 12 februari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 september 2014 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 23 februari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 149 428 van 9 juli 2015 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 1 december 2015 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 januari 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 170 318 van 21 juni 2016 verwerpt de Raad het beroep van deze beslissing.

Op 21 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 6 november 2017 maakt verzoekster het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. De echtgenoot van verzoekster is op dat moment niet aanwezig.

Op 6 november 2017 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 194 785 van 9 november 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing. Bij arrest nr. 202 632 van 17 april 2018 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 6 november 2017 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing.

“(…)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam: K. (...)

voornaam: E. (...)

geboortedatum : (...).1975

geboorteplaats: K., V. (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis werd gegeven op 24/01/2016.. Deze vorige beslissing tot verwijdering wend niet uitgevoerd. Betrokkene vroeg driemaal asiel aan in België, wat haar telkens geweigerd werd door het CGVS en de RVV,

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 24/01/2016.. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene vroeg tweemaal asiel aan in België.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Betrokkene heeft een gezin in België. Alle gezinsleden haar illegaal, zij dienen dus het land te verlaten. Aangezien ze hierbij de kans krijgen om dit samen te doen wordt de familiale cel bij verwijdering niet geschonden. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake. Betrokkene heeft bovendien nog familie in Albanië (broers/zussen). Een terugkeer naar Albanië betekent een mogelijke hereniging met haar familie. Aangezien de familie als geheel terugkeert naar het land van herkomst, betekent een inreisverbod geen scheiding van de familieleden. Bovendien krijgt ook de man K. R. (...) een inreisverbod opgelegd. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is met betrekking tot het inreisverbod geen sprake.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar kinderen. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren.

Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, ars. 43370/84, 8252/85 en 18454/06, Catan e-a. v. Moldavië, par. 148.) Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkene haalt tevens aan dat zij banden heeft gecreëerd met België. Dit valt echter niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

Per schrijven van 7 november 2017 verzoekt verzoekster om de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2017 te verlengen tot het einde van het schooljaar. Op 8 november 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing om geen gevolg te geven aan dit verzoek. Bij arrest nr. 202 633 van 17 april 2018 vernietigt de Raad deze beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"2.1. NOPENS DE BEPALING VAN DE DUUR VAN HET INREISVERBOD

4.

De bestreden beslissing legt een inreisverbod op voor een periode van 2 jaar. Deze duur wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

- *dat zij geen gevolg heeft gegeven aan "een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten" (sic)*
- *dat er geen schending voorligt van art. 8 EVRM;*
- *dat de scholing geen recht geeft op verblijf;*
- *belang van de immigratie-controle;*
- *dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 uur;*

Blijkens de bestreden beslissing is de duur van het inreisverbod gesteund op de combinatie van deze element, zodat de overwegingen in hun samenhang dienen beoordeeld te worden.

Elk element kan derhalve beschouwd worden als hebbende een welbepaalde invloed op de duur van het inreisverbod. Zulks impliceert tegelijkertijd dat, indien de motivering van bepaalde overwegingen niet kunnen worden weerhouden, de duur van het inreisverbod niet langer als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

(I) EERSTE SCHENDING VAN ART. 74/11 § 1 VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART 62 VREEMDELINGENWET) IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERRICHTING IUO. ART 8 ERVM

5.

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt:

" § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

6.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de aanwezige familieleden van verzoekster op Belgisch grondgebied en in de Schengezone.

Het betreft volgende personen:

F. H. (...) ((...).1981) in bezit van de F-Kaart, wonende te Brussel: nicht van verzoekster

L. G. (...) ((...).1985). met Griekse nationaliteit, bij haar verblijvende in Sint-Niklaas: zus

A. G. (...) ((...).1971), met Griekse nationaliteit, bij haar verblijvende in Sint-Niklaas: schoonbroer van eerste verzoekster,

A. G. (...), A. G. (...), S. G. (...) met Griekse nationaliteit, bij haar verblijvden: neven en nichten van verzoekster

Dat voormelde personen (uitgezonderd mevr. H. (...) werden aangetroffen op het ogenblik van de huiszoeking dd. 27.10.17 (omstreeks 06.00u) bevestigt dat zij inwonen in de woning van verzoeksters.

7.

De Staatssecretaris heeft kennis van deze gegevens (zie administratief verslag openbare orde in bijlage (stuk 6)), doch verzuimt hiermee rekening te houden.

Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod wordt geen rekening gehouden met deze specifieke omstandigheden zodat een schending van art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet kan worden aangenomen."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekster stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat er geen rekening gehouden wordt met de aanwezige familieleden op het Belgische grondgebied en Schengenzone, namelijk H. F. (...), G. L. (...), Gk. A. (...), Gv. A. (...) en A. (...) en G. S. (...).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het feit dat bepaalde mensen werden aangetroffen op het adres van verzoekster, niet betekent dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven. Verzoekster beperkt zich tot het opsommen van een aantal personen zonder aan te tonen dat er enige verwantschap is en zonder aan te tonen dat er enige band van afhankelijkheid bestaat tussen haar en die personen. Dergelijk vaag betoog kan niet volstaan om een schending te weerhouden van artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.1.3.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, kan worden verwezen naar hetgeen onder punt 2.2.3.1. wordt uiteengezet.

2.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met haar aanwezige familieleden op het Belgisch grondgebied, met name haar nicht F.H., in het bezit van een F-kaart, haar zus L.G., van Griekse nationaliteit, haar schoonbroer A.G., van Griekse nationaliteit, haar neven en nichten Alq. G., Alt. G. en S. G. Verzoekster werpt op dat voornoemde familieleden, op F.H. na, bij haar in Sint-Niklaas verblijven en zij werden aangetroffen op het ogenblik van de huiszoeking. Verzoekster stipt aan dat de verwerende partij op de hoogte is van deze gegevens en wijst in dit verband op het administratief verslag openbare orde (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 6). Verzoekster werpt op dat met deze specifieke omstandigheden geen rekening werd gehouden zodat een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij afhankelijk zou zijn van haar, nicht, zus, schoonbroer, neven en nichten of dat haar familieleden afhankelijk zouden zijn van haar.

Verzoekster toont niet aan dat de banden tussen haar en haar nicht, zus, schoonbroer, neven en nichten dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Verzoekster maakt geen familieleven met haar nicht, zus, schoonbroer, neven en nichten aannemelijk dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft een gezin in België. Alle gezinsleden haar illegaal, zij dienen dus het land te verlaten. Aangezien ze hierbij de kans krijgen om dit samen te doen wordt de familiale cel bij verwijdering niet geschonden. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake. Betrokkene heeft bovendien nog familie in Albanië (broers/zussen). Een terugkeer naar Albanië betekent een mogelijke hereniging met haar familie. Aangezien de familie als geheel terugkeert naar het land van herkomst, betekent een inreisverbod geen scheiding van de familieleden. Bovendien krijgt ook de man K. R. (...) een inreisverbod opgelegd. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is met betrekking tot het inreisverbod geen sprake.”

Hieruit blijkt dat met het kerngezin wel rekening werd gehouden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat hiernaast ook nog bijkomend in rekening diende te worden gebracht dat haar nicht, zus, schoonbroer, neven en nichten, met wie zij geen banden van afhankelijkheid aantoonde, thans in België verblijven.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“(II) TWEEDE SCHENDING VAN ART. 74/11 VREEMDELINGENWET I.U.O. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) I.U.O. DE ZORGVULDIGHEIDSVERP LICHTING
8.

In casu zijn de verschillende elementen welke door de Staatssecretaris in de bestreden beslissing worden aangevoerd ter adstructie van de duur van het inreisverbod niet draagkrachtig.

(a) Nopens het geen gevolg geven aan ((een meerdere bevelen" (sic)

9.

De bestreden beslissing overweegt anderzijds dat betrokkene geen gevolg zou hebben gegeven aan "een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten"(sic).

Deze overwegingen vormen in essentie enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekster niet heeft voldaan heeft aan haar terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

" De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012."

En nog:

"De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar "

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

" De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering "

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

(b) Nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM

6.

De overweging m.b.t. de eerbiediging van art. 8 EVRM vormt geen afdoende motivering van de duur van het inreisverbod.

Deze overwegingen terzake de eerbiediging van art. 8 EVRM zijn woordelijk identiek (lees "gecopypast") aan deze van het bevel om het grondgebied te verlaten. In het bevel om het grondgebied te verlaten zijn deze overwegingen opgenomen om te verantwoorden dat het bevel verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM.

Dat de terugkeer van verzoeker naar Albanië geen schending zou inhouden van art. 8 EVRM vormt evenwel (en uiteraard) nog geen afdoende verantwoording voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod.

Hoogstens kunnen deze overwegingen verantwoorden waarom aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, doch niet waarom voor een duur van 2 jaar wordt gekozen. Uw Raad huldigde dit standpunt reeds in een aantal recente arresten.

Inzoverre de duur van het inreisverbod gesteund is op deze overwegingen, kan enkel vastgesteld worden dat deze overwegingen de vereiste relevantie missen en verzoeker niet toelaten te begrijpen waarom voor de specifieke duur van 2 jaar wordt gekozen.

De betreffende overwegingen kunnen evengoed het opleggen van een inreisverbod voor een periode van bijv. 1 jaar verantwoorden.

Volledigheidshalve: de bestreden beslissing vermeldt geheel ten onrechte dat ook aan de echtgenoot van verzoekster een inreisverbod werd opgelegd. Dit is op heden niet het geval, zodat de beslissing dient te worden beschouwd als gestoeld te zijn op onjuiste feitelijke gegevens, en derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden weerhouden.

(c) Nopens de scholing van de kinderen

7.

Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor de overweging dat de scholing van de kinderen niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden, en dat deze scholing niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Deze overwegingen vormen evenmin een afdoende verantwoording voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod, en zijn andermaal een parafrasering van de overwegingen uit het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoogstens kunnen deze overwegingen (terzake de eerbiediging van art. 3 EVRM) verantwoorden waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, doch niet waarom voor de specifieke duur van 2 jaar wordt gekozen

(d) Nopens het belang van de immigratiecontrole

8.

De Staatssecretaris wijst ten slotte op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit is de stereotype motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 2 jaar wordt geopteerd.

(e) Nopens de afwezigheid van specifieke omstandigheden

Ten slotte kan ook de overweging dat er "geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar" niet worden beschouwd als een dienstige overweging ter adstructie van de keuze voor de maximumduur van het inreisverbod.

De keuze voor een welbepaalde van het inreisverbod dient gesteund te zijn op pertinente en specifieke gegevens/ omstandigheden die verantwoorden dat voor de maximale duur van het inreisverbod wordt gekozen.

De loutere verwijzing naar de afwezigheid van omstandigheden die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan 2 jaar, vormt derhalve geen adequate motivering van de keuze van de duur van het inreisverbod.

Concluderend kan worden gesteld dat geen van de overwegingen in de bestreden beslissing, noch afzonderlijk, noch in hun samenhang, als een afdoende c.q. adequate motivering kan worden beschouwd voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de vaststelling dat er geen gevolg is gegeven aan eerdere bevelen niets anders is dan de vaststelling dat er niet voldaan is aan de terugkeerverplichting en dat het duur van het inreisverbod een afzonderlijke motivering dient uit te maken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dat determinerend motief wordt niet betwist.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd wel degelijk afzonderlijk gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De beslissing luidt hieromtrent onder meer als volgt:

"(...)

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 24/01/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene vroeg tweemaal asiel aan in België.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Betrokkene heeft een gezin in België. Alle gezinsleden haar illegaal, zij dienen dus het land te verlaten. Aangezien ze hierbij de kans krijgen om dit samen te doen wordt de familiale cel bij verwijdering niet geschonden. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake. Betrokkene heeft bovendien nog familie in Albanië (broers/zussen). Een terugkeer naar

Albanië betekent een mogelijke hereniging met haar familie. Aangezien de familie als geheel terugkeert naar het land van herkomst, betekent een inreisverbod geen scheiding van de familieleden. Bovendien krijgt ook de man K. R. (...) een inreisverbod opgelegd. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is

met betrekking tot het inreisverbod geen sprake. Betrokkene verwijst naar de scholing van haar kinderen. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Betrokkene haalt tevens aan dat zij banden heeft gecreëerd met België. Dit valt echter niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.(...)"

Verzoekster toont niet aan als zou de termijn van twee jaar, nu rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak, disproportioneel zijn. Zij kan alleszins niet voorhouden als zou er niet gemotiveerd zijn omtrent de duur van het inreisverbod. Er werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM, met de scholing van de kinderen en met het belang van de immigratiecontrole. Verzoekster brengt geen elementen naar voren waarmee het bestuur geen rekening heeft gehouden en die van die aard zijn dat zij nopen tot het opleggen van een inreisverbod van een duur minder dan twee jaar.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat verzoekster "geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis werd gegeven op 24/01/2016". Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd en proportioneel wordt geacht, met name omdat zij "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven", gelet op het belang van immigratiecontrole en dat "(u)it onderzoek van het dossier blijkt (...) dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig (...) (zijn) die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar." Voorts wordt genoegzaam toegelicht waarom de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en wordt de scholing van de kinderen in rekening gebracht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Gelet op het voorgaande blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing duidelijk zijn toegespitst op de individuele situatie van verzoekster, zodat zij in het vierde onderdeel van het tweede middel niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing stereotiep is. Bovendien kan worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat verzoekster een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd nu zij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis werd gegeven op 24/01/2016”*. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van twee jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 24/01/2016.. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene vroeg tweemaal asiel aan in België.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Betrokkene heeft een gezin in België. Alle gezinsleden haar illegaal, zij dienen dus het land te verlaten. Aangezien ze hierbij de kans krijgen om dit samen te doen wordt de familiale cel bij verwijdering niet geschonden. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake. Betrokkene heeft bovendien nog familie in Albanië (broers/zussen). Een terugkeer naar Albanië betekent een mogelijke hereniging met haar familie. Aangezien de familie als geheel terugkeert naar het land van herkomst, betekent een inreisverbod geen scheiding van de familieleden. Bovendien krijgt ook de man K. R. (...) een inreisverbod opgelegd. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is met betrekking tot het inreisverbod geen sprake.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar kinderen. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren.

Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen

aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, ars. 43370/84, 8252/85 en 18454/06, Catan e-a. v. Moldavië, par. 148.) Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkene haalt tevens aan dat zij banden heeft gecreëerd met België. Dit valt echter niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

In een eerste onderdeel van het tweede middel werpt verzoekster op dat de overweging dat zij geen gevolg zou hebben gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten in essentie enkel een parafrasering is van het gegeven dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Zij verwijst hierbij naar het arrest van 22 juni 2015 van de Raad in de zaak met rolnummer 164 525 en het arrest nr. 234.228 van 22 maart 2016 van de Raad van State en stipt aan dat de duur van het inreisverbod het voorwerp dient uit te maken van een afzonderlijke motivering dewelke *in casu* ontbreekt, minstens gebrekkelijk is.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich voor het bepalen van de duur van het inreisverbod niet heeft beperkt tot de loutere vaststelling dat verzoekster *"geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten"*. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen motivering over de duur van het inreisverbod bevat. Daarenboven betwist verzoekster niet dat zij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis werd gegeven op 24/01/2016"*. Zij liet de termijn waarover zij beschikte om vrijwillig te vertrekken zonder meer voorbijgaan en legde definitieve bestuurlijke beslissingen naast zich neer. In deze omstandigheden kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aangeven dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Het is niet kennelijk onredelijk om aan dit feit veel belang te hechten bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er dient in dit verband tevens te worden benadrukt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet – waarin wordt gesteld dat de duur van het inreisverbod moet worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – de omzetting is van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dat in het terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de aanbeveling van de Europese Commissie van 1 oktober 2015 (C(2015) 6250 final), uitdrukkelijk is aangegeven dat bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod de *"relevante omstandigheden"* in aanmerking moeten worden genomen en dat in het bijzonder aandacht moet worden geschonken aan verzwarende of verzachtende omstandigheden die bij de opleggende autoriteit bekend zijn, zoals:

- of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;
- of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;
- of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;
- of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;
- of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken.

Er blijkt derhalve niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door het gegeven dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven als een verzwarende omstandigheid te beschouwen, kennelijk onredelijk optrad.

Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest in de zaak met rolnummer 164 525 van 22 juni 2015 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de

feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu *in casu* de motivering met betrekking tot de duur van het bestreden inreisverbod, in tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot het arrest waarnaar verzoekster verwijst, niet beperkt is tot de vaststelling dat zij weigert vrijwillig te vertrekken. Evenmin kan verzoekster dienstig verwijzen naar het arrest nr. 234.228 van 22 maart 2016 van de Raad van State, nu *in casu* de motivering met betrekking tot de duur van het bestreden inreisverbod, in tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot het arrest waarnaar verzoekster verwijst, niet beperkt is tot de vaststelling dat zij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Aldus slaagt verzoekster er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

In een tweede onderdeel van het eerste middel laat verzoekster gelden dat de conclusie van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het opleggen van een inreisverbod geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM geen afdoende motivering vormt voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Verzoekster werpt op dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 van het EVRM woordelijk identiek zijn aan deze van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat het gegeven dat de terugkeer van verzoekster naar Albanië geen schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM nog geen afdoende verantwoording vormt voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod. Verzoekster laat gelden dat de overwegingen evengoed het opleggen van een inreisverbod voor een periode van bijvoorbeeld 1 jaar kunnen verantwoorden.

Er wordt evenwel op gewezen dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich voor het bepalen van de duur van het inreisverbod niet heeft beperkt tot de loutere vaststelling dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is.

De omstandigheid dat er geen schending blijkt van artikel 8 van het EVRM, betreft geen omstandigheid waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, doch wel het onderzoek of er specifieke omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur. Het gegeven dat inzake artikel 8 van het EVRM eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod maakt in de thans voorliggende situatie nog niet dat deze motivering wat de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig te beschouwen is.

Verzoekster werpt in een tweede onderdeel van het eerste middel op dat in de bestreden beslissing geheel ten onrechte wordt vermeld dat ook aan haar echtgenoot een inreisverbod werd opgelegd. Verzoekster voert aan dat dit op heden niet het geval is, zodat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens en de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

In de thans bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Bovendien krijgt ook de man K. R. (...) een inreisverbod opgelegd.”

Op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. In deze beslissing wordt over de echtgenoot van verzoekster het volgende gesteld:

“De lokale politie van PZ Sint-Niklaas heeft betrokkenes echtgenoot de heer K. R.(...) (°(...) van Albanese nationaliteit) niet samen met zijn gezin kunnen aantreffen. Volgens de zus van betrokkene die op het moment van de arrestatie aanwezig was, bevond de heer K. R.(...) zich op dat moment in Brussel bij zijn advocaat. De zus van betrokkene heeft in een voor de politie onverstaanbare taal haar echtgenoot, die zich op bij de echtgenoot van betrokkene bevond, op de hoogte gebracht van de arrestatie van betrokkene en haar 3 kinderen en gevraagd aan de echtgenoot van betrokkene om zich zo spoedig mogelijk naar het politiebureau van PZ Sint-Niklaas te begeven. Volgens de zus van betrokkene stemde de echtgenoot van betrokkene ermee in om zich zo snel mogelijk bij de PZ Sint-Niklaas aan te bieden. Indien betrokkenes echtgenoot zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie van PZ Sint-Niklaas alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met betrokkene en zijn drie kinderen terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene en haar kinderen zonder haar echtgenoot door het gedrag zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).” Hieruit blijkt dat de verwerende partij voornemens was om ook ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) te

nemen, maar haar echtgenoot voorlopig niet kon worden aangetroffen. De verwerende partij wenste dus de verblijfssituatie van verzoeksters echtgenoot op dezelfde manier te behandelen als deze van verzoekster. Dit blijkt ook uit het stuk dat zich in het administratief dossier bevindt en dat dateert van 30 oktober 2017, waarin de verwerende partij aan de politie van de politiezone Sint-Niklaas de opdracht geeft om verzoekster, haar echtgenoot en hun drie kinderen op te zoeken en over te brengen naar een FITT-woning, waar voor het hele gezin een plaats gereserveerd is.

Op het ogenblik van huidige bestreden beslissing was dus inderdaad aan verzoeksters echtgenoot nog geen inreisverbod opgelegd, maar het is duidelijk dat de verwerende partij dit plan had. Alleszins dient erop te worden gewezen dat dit element geen invloed heeft op de strekking van de bestreden beslissing en als een overtollig motief kan worden beschouwd. Verzoekster betwist niet dat ook haar echtgenoot op onwettige wijze op het Belgisch grondgebied verbleef, zodat, zelfs al werd hem op hetzelfde ogenblik geen inreisverbod gegeven, hij niet het recht had om in België te verblijven en het inreisverbod geen scheiding van haar echtgenoot zou teweeg brengen. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekster werpt in een derde onderdeel van het tweede middel op dat de overwegingen over de scholing van de kinderen evenmin een afdoende verantwoording vormen voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod en dat dit andermaal neerkomt op een parafrasering van de overwegingen uit het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze overwegingen verantwoorden waarom aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, maar niet waarom specifiek voor de duur van twee jaar wordt gekozen. De bestreden beslissing dient evenwel als een geheel te worden gelezen en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft zich niet beperkt tot de vaststelling dat *“(h)et recht op onderwijs (...) geen absoluut recht (is) en (...) niet (betekent) dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden”* en *“(h)et feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, (...) niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoon dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”*.

Verzoekster werpt in een vierde onderdeel van het tweede middel op dat ‘het belang van immigratiecontrole’ evident is, maar niet verantwoordt waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd. Verzoekster laat gelden dat ook een inreisverbod van één jaar in het belang van immigratiecontrole kan worden geacht en de algemene notie van immigratiecontrole niet voldoet aan de verplichting tot individuele motivering en niet toelaat te begrijpen waarom precies voor een periode van twee jaar wordt geopteerd. Het weze herhaald dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de motivering voor de duur van de termijn van het inreisverbod niet heeft beperkt tot een verwijzing naar ‘het belang van immigratiecontrole’.

Zoals reeds blijkt uit de bovenstaande vaststellingen getuigt de bestreden beslissing wel degelijk van een individuele motivering en laat deze toe te begrijpen waarom precies voor de duur van twee jaar wordt geopteerd. Waar verzoekster stelt dat ook een inreisverbod van één jaar in het belang van de immigratiecontrole kan worden geacht, gaat zij eraan voorbij dat de verwijzing naar het belang voor de immigratiecontrole om een inreisverbod van twee jaar proportioneel te achten, dient samen gelezen te worden met de overige motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gewezen op het feit dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, wat blijkt uit het niet vrijwillig opvolgen van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan niet op ernstige wijze verwijzen naar één zinsnede uit de motivering en abstractie maken van de overige motieven om te stellen dat een dergelijke motivering ook een andere duur kan rechtvaardigen en geen individuele motivering vormt.

Waar verzoekster in het vijfde onderdeel van het enig middel opwerpt dat de overweging dat *“(u)it onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig (zijn) (...) die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”* niet kan worden beschouwd als een dienstige overweging ter staving van een inreisverbod met een termijn van twee jaar, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en dat uit het voorgaande reeds afdoende is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich, wat de motivering van de duur van het bestreden inreisverbod betreft, niet heeft beperkt tot de vaststelling dat *“(u)it onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig (zijn) (...) die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”*.

Gelet op al het voorgaande volgt dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij concluderend laat gelden dat geen van de overwegingen in de bestreden beslissing noch afzonderlijk, noch in hun samenhang als een afdoende en adequate motivering kan worden beschouwd voor het opleggen van de duur van twee jaar van het inreisverbod.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET